

stort at betyde, men nu, hvor Ejendommene skifter Ejere med saa korte Mellemrum, atter og atter, som det i voksende Grad har været Tilfældet i de sidste Aar, er det noget, som let kan bevirke, at der næsten til Stadighed hænger en Trusel over Hovedet paa Lejerne, om ikke den nye Ejer vil finde, at nu kunde det være passende for ham at flytte ind og bo der. Under alle Omstændigheder, hvis man skulde komme til det Resultat, at for de andre Tilfældes Vedkommende skal Opsigelse kunne finde Sted indenfor Perioden, saa maa i hvert Fald — forekommer det mig — Punkt I udgaa, hvis man skal opnaa den Følelse af Tryghed, som er nødvendig, og som er en af de store Fordele, som Gennemførelsen af dette Lovforslag skulde betyde.

Mod Bestemmelserne i § 16 om Adgangen til at raade Bod paa, hvad der er bestemt ved frivillige Overenskomster, har jeg ingen Indvendinger. Jeg tror, det er gode og hensigtssvarende Bestemmelser, der er truffet her. Men hvad Bestemmelserne i § 17 angaar om, at Lejebeløbet i Bygninger, der administreres af offentlige Myndigheder, ikke skal henhøre under Rettens Afgørelse, maa jeg erklære mig ganske enig i, hvad det ærede Medlem Hr. Johannes Lou sagde herom. Jeg erindrer ikke, om det ærede Medlem Hr. Kragh udtalte sig derom, men i hvert Fald det ærede Medlem Hr. Johannes Lou udtalte sig skarpt imod denne Bestemmelse. Jeg kan ganske slutte mig til hans Opfattelse. Der er ingen Rimelighed i, at Lejen, naar den fastsættes af en offentlig Myndighed, skal være unddraget Rettens Omraade. Det behøver jo ikke at være kommunale Myndigheder, det kan ogsaa være Statsmyndigheder, der er Tale om, og vi har haft Erfaring for, hvordan det kan gaa i saadanne Tilfælde. Der er ingen Grund til at bestemme, at Administrationen i saa Henseende skal have en Art suveræn Myndighed, saaledes at vedkommende Lejer ikke kan gaa til Domstolene for at faa en retlig Afgørelse af Spørgsmaalet om Lejens Størrelse. Jeg og mit Parti maa bestemt hævde, at denne Bestemmelse bør udgaa.

Det ærede Medlem Hr. Kragh fremhævede, at det, den Gang Reglerne om Kontrol med Tilflyttere blev gennemført, var nødvendigt at have en saadan Kontrol for at kunne gøre Indskrænkning i Adgangen til Tilflytning, og vi har alle bøjet os for denne Nødvendighed. Det vil sikkert ogsaa være nødvendigt i den nærmeste Fremtid at opretholde disse Bestemmelser,

men jeg for mit Vedkommende er i alt Fald ikke sikker paa, om det i det lange Løb vil være heldigt. Jeg tror, man saa hurtigt som muligt bør komme bort fra disse Stavnsbaandsbestemmelser. Men Kontrollen med Tilflyttere gælder ifølge Lovforslaget kun Lejemaal. Efter min Mening bør Kontrollen lige saa vel øves med Hensyn til den, der ved Køb af en Ejendom skaffer sig en ledig Lejlighed, som overfor den, der lejer en saadan. Det bør i saa Henseende være uden Forskal, om en Tilflytter lejer eller køber en Bolig. Under Hensyn til Motivet til at begrænse, ja, næsten forbyde Tilflytning er der ikke nogen som helst Grund til at give den, der kan købe sig en Ejendom, en bedre Stilling end den, der kun kan leje sig en Lejlighed. Thi Motivet er jo det, at der er Boligmangel i vedkommende Kommune, og den skærpes naturligvis i lige saa høj Grad, naar en Tilflytter køber en Ejendom, hvor han skaffer sig en ledig Lejlighed til at flytte ind i, som naar en saadan lejer en Lejlighed i vedkommende Kommune og flytter ind i den. Det forekommer mig derfor givet, at Kontrollen maa udvides til lige saa vel at omfatte de Tilfælde, hvor der købes en Ejendom, som dem, hvor der lejes en Lejlighed.

Til Slut skal jeg gøre nogle Bemærkninger angaaende Kontrolbestemmelserne for de Kommuners Vedkommende, hvor man ikke vil have nogen Boligret, men hvor man ønsker at opretholde Kontrolbestemmelserne med Hensyn til Forbud mod Opsigelse og Forhøjelse af Lejen. Det er efter min Mening en højst mangelfuld Ordning, der her skabes ifølge Lovforslaget. Den Opretholdelse af status quo, som disse Bestemmelser betyder, kan være uheldig baade for Ejer og Lejer. Specielt vil jeg fremhæve, at det herefter vilde være vanskeligt, ja næsten umuligt, at hindre urimelige frivillige Overenskomster. Ogsaa et andet Moment bør fremhæves. I det foreliggende Lovforslag skrider man med Rette ind imod det Dusøruvæsen, der har hersket. Der er skarpe Bestemmelser derimod, og det er bestemt, at som Mellemmand kan kun anerkendte Mæglere benyttes. Men med Kontrolreglerne kan Dusøruvæsenet trives, og det trives ganske utvivlsomt ude omkring, hvor man har denne Ordning. Endvidere skønner jeg ikke, at Kommunalbestyrelsen, hvor denne Ordning gælder, har nogen Myndighed til at forbyde Sammenlægning af Lejligheder, og det er jo et Moment, der spiller en stor Rolle. Paa disse Bestemmelser bør vi i det kommende